

Κώστας Καρυωτάκης

Η Ποίηση της Ματαιίωσης & Η Γενιά του Μεσοπολέμου

Το ριπειτητής αντίπρομένα από γυμ
Ακί πείρι το όνε αν σοί όφρά-
Μο πήε σάρακεο κόε κακεί
Έχ νοοσε την έναλ τουάκε λνο

Χαγπέρι πακτέ είεπά θέντο
Όμ χύραε σθεοι του έσογ
Έμε γροβής αρειαστεογ ασι...

Τα ποίηση, ευνόμεναι βραδικου.
Και με τὸ κακὴ σ... τὸν ασοθ,
Με τὸν λροεὺ προ... ἄγ του...

Μου πείκειιτοίν μυφθρας προύλου.
Τὸς ποίηση άνοσης τονκσίη.
Οι κτίον τιο Καροσενάιη πανείας,
Γύε ποίηση της Ματαιίωσης
τὸν ἡ Γενιά του Μεσοπολέμου.

Ελάσα εν ἑρρ... εν σην γεφνεόν-
Τιο ποίηση θε... διαί...
Ασόν οι... ε μία εχά αγίε,
Ο κη... ον δάβοδρο,
... Μεσοπολέμου.

...ροί ἄγ σοι δευίας.
... σατιμένε λων σφορισού,
... ήιαη έαν ιδαξη της πᾶύλιωτος,
... έμθεσε έγμα ήαν οδήγησε,
Σε εσεθον... σοιη...
... σε ένα τραγικό αδιέδο.
... nesήene,
... οeusavτες,
... αιχάτητα,
... ησο ηηstra σε ένα
... αδιέξοδο.

Θεωρείται η πιο αντιπροσωπευτική φωνή της «Γενιάς του 1920». Ένας ποιητής σπάνιας εκφραστικής δύναμης που αποτύπωσε την ανικανοποίητη φθορά της εποχής του περισσότερο από κάθε άλλον. Ενώ οι σύγχρονοί του παρέμεναν σε ένα κλίμα ανίας, ο Καρυωτάκης πρόσφερε μια μεστή αίσθηση της πραγματικότητας που οδήγησε σε ένα τραγικό αδιέξοδο.

1922-1930: Η Γενιά της Διάλυσης

Το Παρελθόν (Γενιά του Παλαμά)

- Εθνικοί αγώνες και οράματα.
- Πίστη στην αναγέννηση του έθνους.
- Συλλογικά ιδανικά.

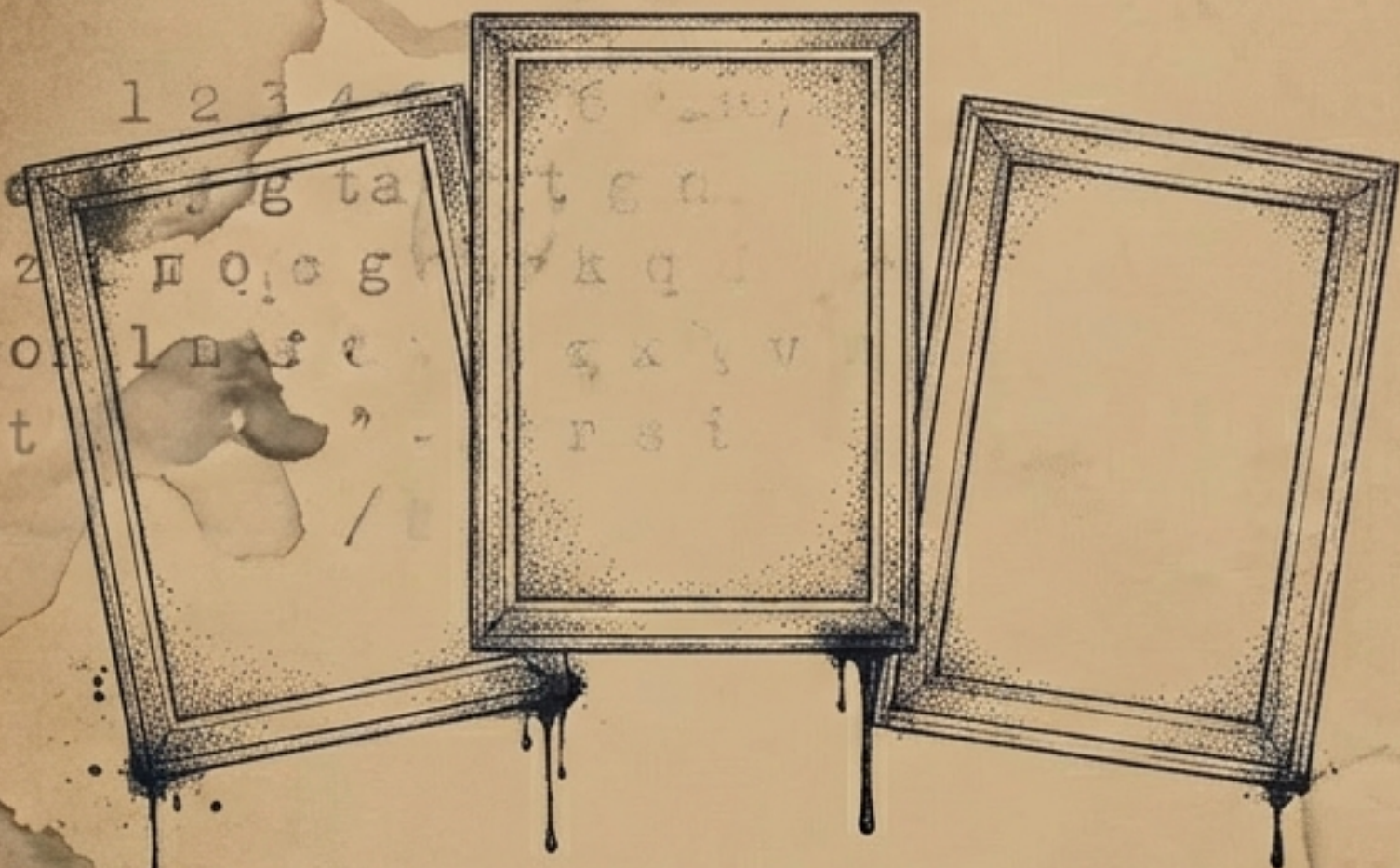

Το Παρόν (Γενιά του Μεσοπολέμου)

- Η τραγωδία της Μικρασιατικής Καταστροφής.
- Ψυχικός κάματος και δυσκολία προσαρμογής.
- Αντι-ηρωική ψυχολογία, ατομικισμός και απαισιοδοξία.

«Το πνεύμα της μοντέρνας ζωής... διαφαίνεται αχνά μέσα από τις προσπάθειες των νέων ποιητών.» — Ανδρέας Καραντώνης

Οι Συνοδοιπόροι του Μεσοπολέμου

Ρώμος
Φιλύρας

Κώστας
Ουράνης

Ναπολέων
Λαπαθιώτης

Χαρακτηριστικά: Ανία, απιστία,
παραίτηση.

Κώστας Καρυωτάκης

Η Μοναδικότητα: Ενώ οι άλλοι
λίμναζαν στην απάθεια, η
στάση του έγινε διαμαρτυρία
που άγγιξε τον σαρκασμό.

Τάκης Παπατσώνης

Η Εξαίρεση: Βαθιά
θρησκευτική πίστη και
προσήλωση σε
υψηλές αξίες.

Ένας Νομάς κατ' ανάγκην

Γέννηση: 30 Οκτωβρίου 1896,
Τρίπολη.

Η Αιτία της Μετακίνησης:

Ο πατέρας του, νομομηχανικός του Υπουργείου, ανάγκαζε την οικογένεια σε συνεχείς μεταθέσεις.

Ο Χαρακτήρας:

- Δειλό και ασθενικό παιδί, στόχος εκφοβισμού.
- Απομόνωση και μελέτη ως άμυνα.
- Πνευματική ανωτερότητα απέναντι στην «πληκτική αδιαφορία» του περιβάλλοντος.

Η Σύγκρουση: Ποιητής εναντίον Γραφειοκρατίας

Σπουδές: Νομική Σχολή Αθηνών (1917).

Η Καριέρα: Δημόσιος υπάλληλος σε Θεσσαλονίκη, Σύρο, Άρτα, Αθήνα, Πάτρα.

Το Βίωμα: Μια διαρκής προσπάθεια μετάθεσης για αποφυγή της επαρχίας. Οι «κακοί δαίμονες» της γραφειοκρατίας τον καταδίωκαν.

«Κάθε πραγματικότητάς μου είναι αποκρουστική.»

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ
ΒΕΛΟΡΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

Αριθμ. 666

Προσοσέβη :
Σχυσότερη :

ΕΜΜΤΡ

ΡΑΙΣ 1917

Πορ. 1^η

Δ. Π. Π.
ΓΟΡΗΝΝΙΚΗ ΕΙΣΧΟΜΕΛΛΑ
1917

Η Ρ. Π. Π. Π.

(Οσπραν)

Οσπραν

Ε. Π. Π.

Καρυωτάκης & Πολυδούρη: Ο Μύθος και η Αλήθεια

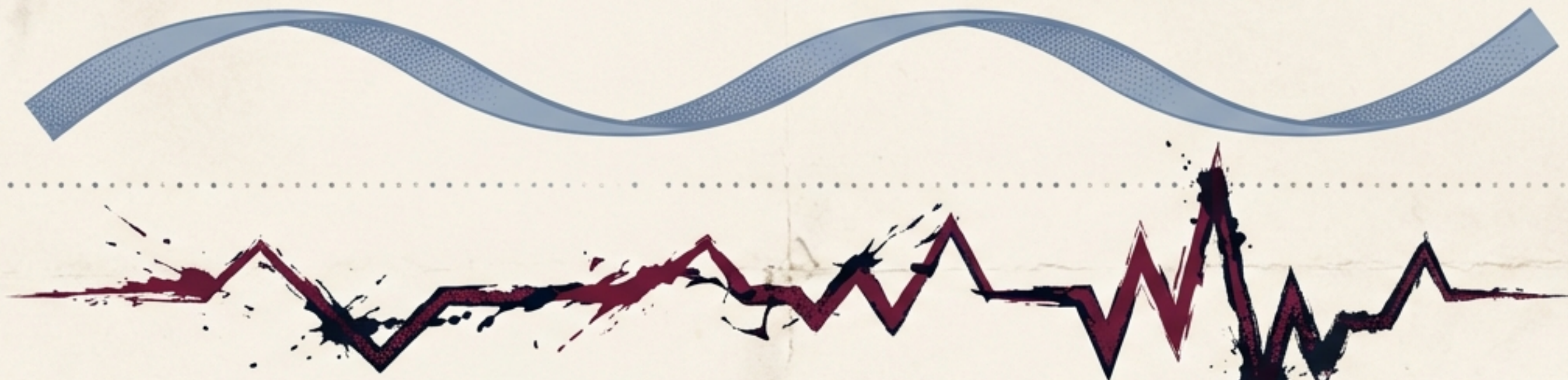

- **Η Συνάντηση:** Νομαρχία Αθηνών (συνάδελφοι).
- **Η Πραγματικότητα:** Νεότερες έρευνες υποδεικνύουν μια «πνευματική φιλία» και όχι το θυελλώδες ειδύλλιο που κατασκεύασε ο μύθος.

- **Η Μαρία Πολυδούρη (1902-1930):** Τον λάτρεψε, ειδικά μετά τον θάνατό του, υμνώντας τον με ένταση.
- **Ο Κώστας Καρυωτάκης:** Παρέμεινε συναισθηματικά αποστασιοποιημένος, βυθισμένος στο «αξεπέραστο τραύμα» της φύσης του.

Από τον Συμβολισμό στον Ρεαλισμό

Πρώιμη Περίοδος

1927: Ελεγεία και Σάτιρες

- Η Αρχή: Στίχοι αρμονικοί και μελωδικοί, πιστοί στον Συμβολισμό.
- Η Στροφή: Ο στίχος σπάει τον ρυθμό του. Μιμείται τη φυσική ομιλία. Χαλαρώνει για να εκφράσει την εσωτερική διάλυση.

«...ξάφνου στα 1927... μας εξεπέρασεν όλους αμέσως κι εξακολουθητικά.» — Τέλλος Άγρας

Το Όπλο του Σαρκασμού

- **Ο Τόνος:** Η απόγνωση γίνεται διαμαρτυρία. Μια «Αριστοφανική σάτιρα» που τέμνει την πραγματικότητα.

- **Κλειδιά Έργα:** «Ο Μιχαλιός», «Υστεροφημία», «Ιδανικοί αυτόχειρες».

- **Η Ουσία:** Μια ανελέητη ειρωνία που απογυμνώνει την ανθρώπινη ματαιότητα.
- **Αντίθεση:** Παρά το σκοτάδι, το έργο του περιέχει στιγμές αισιόδοξης μελαγχολίας και παιδικά ποιήματα.

Ο Τελευταίος Σταθμός: Πρέβεζα

- **Η Μετάθεση:** Το Υπουργείο τον στέλνει στην Πρέβεζα χωρίς αιτιολογία.
- **Το Περιβάλλον:** Μια επαρχιακή πόλη χωρίς πνευματική ζωή. Η αίσθηση της «πνιγερής αδιαφορίας».
- **Η Αντίδραση:** Η «πένθιμη δίψα» για την οριστική φυγή μεγαλώνει.
- **Το Ποίημα:** Εδώ γράφτηκε η διάσημη «Πρέβεζα», το χρονικό της επαρχιακής μιζέριας.

Η Έξοδος: 21 Ιουλίου 1928

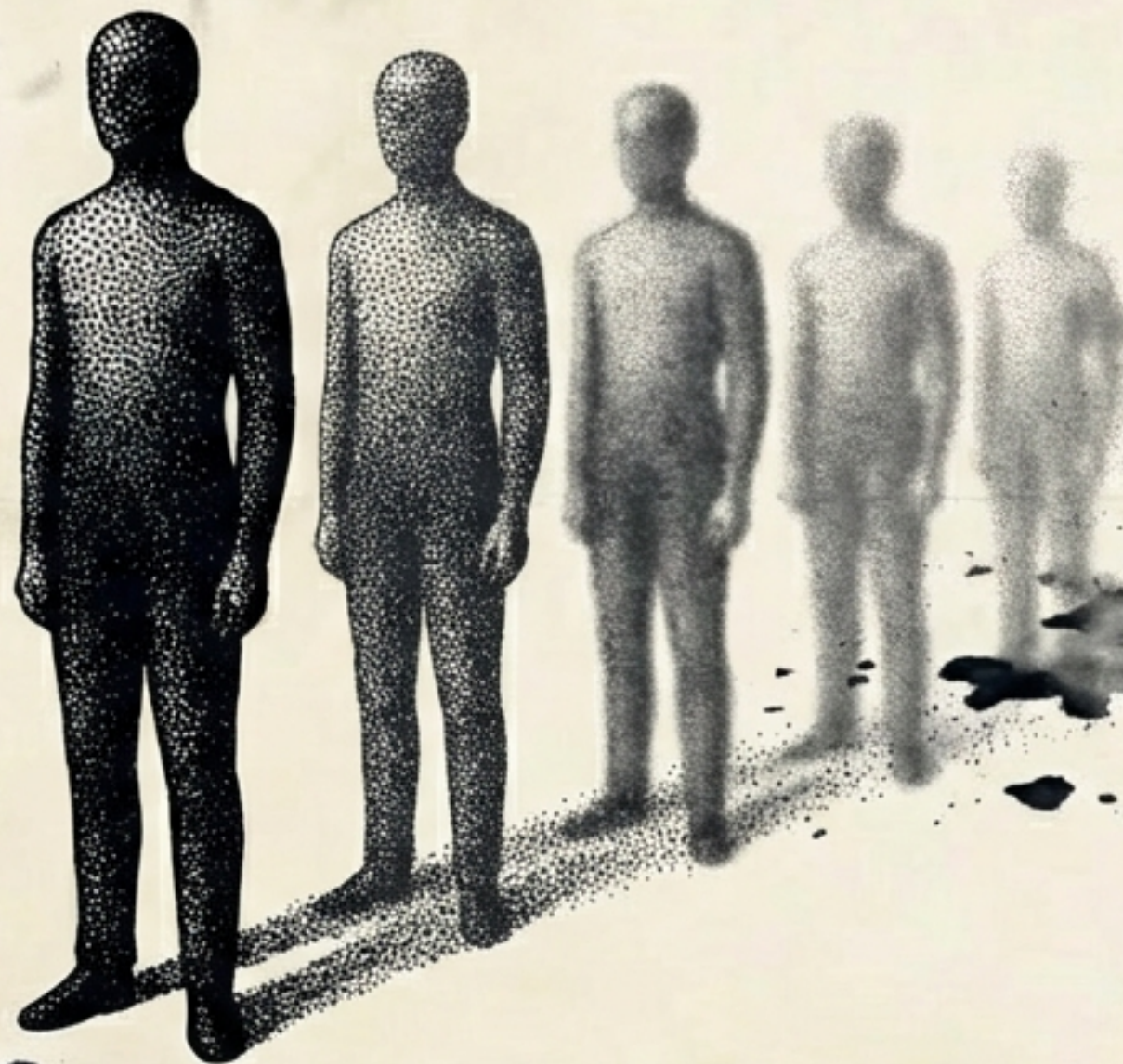
- **Το Γεγονός:** Αυτοκτονία κάτω από έναν ευκάλυπτο. Ηλικία 32 ετών.
- **Τα Αίτια:** Όχι σύφιλη, όχι φτώχεια, όχι οικογενειακή πίεση (οι γονείς του προσφέρθηκαν να τον στηρίξουν οικονομικά).

- **Η Αλήθεια:** Μια «γενναία έξοδος» από μια τυραννική πραγματικότητα. Η αδυναμία προσαρμογής στην πεζότητα.

«...Ένα ξερό δαφνόφυλλο την ώρα αυτή θα πέσει, τὸ πρόσχημα του βίου σου και θ' απογυμνωθείς...»

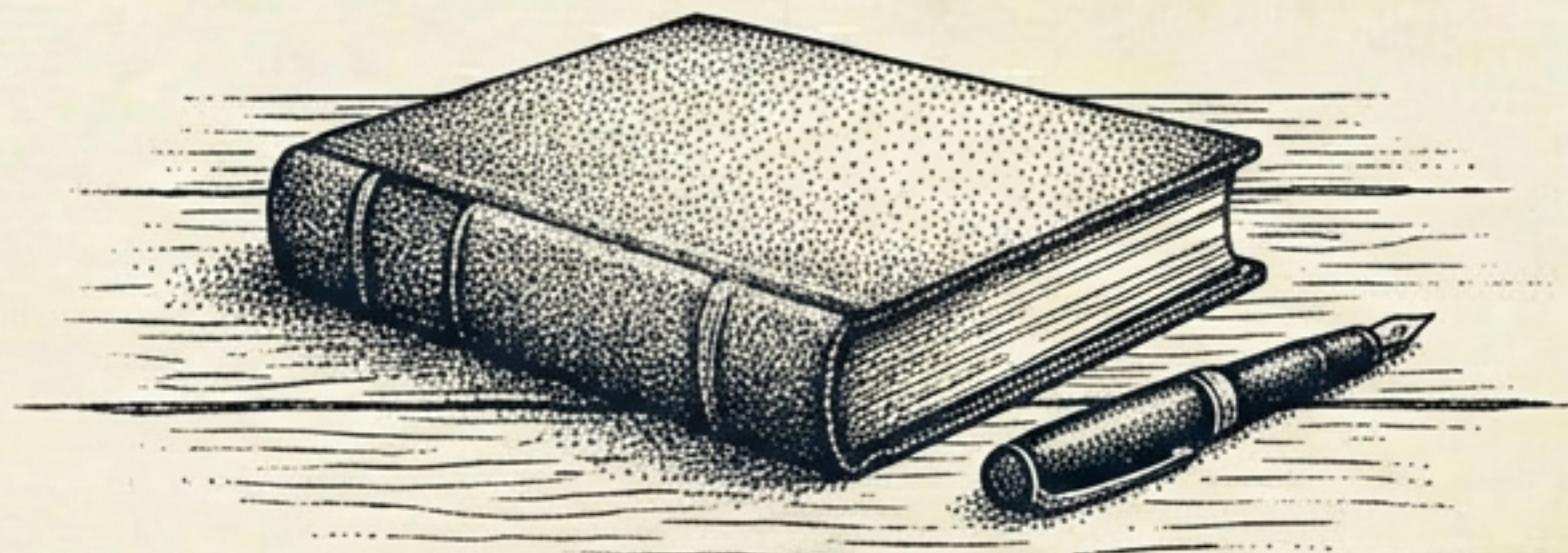
Η Μόδα του «Καρυωτακισμού»

- **Το Φαινόμενο:** Ο θάνατός του πυροδοτήσε ένα κύμα «νοσηρής στιχογραφίας». Η μελαγχολία έγινε φιλολογική μόδα.
- **Το Πρόβλημα:** Οι μιμητές αντέγραψαν τη δυστυχία και την αισθητική της αυτοκτονίας, αλλά τους έλειπε το ταλέντο και το σαρκαστικό γέλιο του ποιητή.
- **Το Αποτέλεσμα:** Το έργο αυτό έσβησε άκαρπο. Ο Καρυωτάκης δεν αντιγράφεται.

«...Ο Καρυωτάκης δεν αντιγράφεται...»

Το Τέλος, όχι η Αρχή

- **Η Κριτική Αποτίμηση:** Ο Καρυωτάκης δεν ήταν η αρχή μιας νέας σχολής, αλλά το Τέλος.
- **Ο Κύκλος:** Αντιπροσωπεύει το τραγικό, ωραίο κλείσιμο του Ελληνικού Συμβολισμού.
- **Επίλογος:** Μια μοναδική προσωπικότητα στα ελληνικά γράμματα. Η γοητεία του είναι «νοσηρή και οδυνηρή», αλλά η καλλιτεχνική του ιδιοσυγκρασία παραμένει ακατάκτητη.